

ЯВЛЕНІЕ ВТОРО.

МАРІА И НИКОЛАЙ ДОКТОРЪ ХОРОТУВАТЬ.

Маріа (хоротува сама) Богъ да прости майка ми! добръ ми думаше тя! ще ся уженишь чядо мое, и ще видишь колко мъжи има. Юще нема тридесять години, какъ є умрела, а сякамъ чи и чювамъ гласа сега! добръ ми казваше тя. Ужєнихъ ся, чи какво добро видѣхъ! отъ една страна току ма яде мѣжъ ми; отъ друга страна пѣкъ дьщеря му не ще да ма знае: и азъ незнамъ що да правя.

Николай док. Слуга ваша Господжа.

М. — О! добръ дошелъ докторе.

Н. — Ако имамъ изволеніе; можяхъ да вы попытамъ, защо сте толко умыслена.

М. — Ахъ; и твоя милость ма мыташь, като да незнашь що тегль азъ. Хиляда пѣти ти ся молихъ, да ми направишь єдинъ цѣръ за да предобѣж чядо, и да унижеть людски тѣ уста, пѣкъ ты юще ще го донесешъ.

Н. — Казахъ ви господжа и другъ пѣтъ, какъ хужожество то (занаята) не може да промени естество то: всяко нѣщо си има време то.

М. — Чи защо думашъ тѣй? да ва не съмь стара?

Н. — А! не! петдесять годишень челькъ не ся думастаръ.

М. — Чи дали имате вы петдесять години? а! со всѣмъ непоказва лице то ви да сте толко годишень.

Н. — А! не є хората та за мене.

М. — Ами за мъжа ми ли?

Н. — Нито за него.

М. — Ами чи за кого рекохте тѣй?

Н. — Неможахте да разумейте. Вы ми рекохте чи